

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 7. prosince 2016¹

Spojené věci C-376/15 P a C-377/15 P

**Changshu City Standard Parts Factory,
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
proti**

Radě Evropské unie

„Kasační opravný prostředek — Dumping — Nařízení (ES) č. 1225/2009 — Článek 2 odst. 7 písm. a), jakož i odst. 10 a 11 — Antidumpingová dohoda — Článek 2.4 a 2.4.2 — Prováděcí nařízení (EU) č. 924/2012 — Dovozy některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky — Dotčený výrobek — Vyloučení některých vývozních transakcí z výpočtu dumpingového rozpětí — Spravedlivé srovnání vývozní ceny a běžné hodnoty v případě dovozů ze země bez tržního hospodářství — Odmítnutí provést určité úpravy — Povinnost uvést odůvodnění“

1. Mohou orgány Evropské unie při zjišťování existence dumpingových rozpětí, zejména v případě dovozů ze země bez tržního hospodářství, vyloučit ze srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny vývozní transakce, které se týkají určitých druhů dotčeného výrobku? Jaký je rozsah požadavku provést úpravy v rámci povinnosti vykonat spravedlivé srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny, jestliže byla běžná hodnota zjištěna na základě metody podobné země?
2. Tak v podstatě zní hlavní otázky vznesené v těchto spojených věcech, které se vztahují ke dvěma kasačním opravným prostředkům podaným společně dvěma čínskými společnostmi, a sice Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd. Tyto dvě společnosti se ve svých kasačních opravných prostředcích domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 29. dubna 2015, Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener v. Rada² (dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zamítl jejich žaloby na zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012³ (dále jen „sporné nařízení“).
3. Soudní dvůr je vyzván k tomu, aby v těchto věcech poskytl důležitá objasnění ohledně rozsahu povinností, které přísluší Evropské komisi a Radě Evropské unie (společně dále jen „orgány“) při zjišťování existence dumpingového rozpětí, zejména v případech dovozů ze země bez tržního hospodářství.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — T-558/12 a T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Nařízení, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 (Úř. věst. 2012, L 275, s. 1).

I – Právní rámec

A – Právní předpisy WTO

4. Článek 2 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT)⁴ (dále jen „antidumpingová dohoda“) je nadepsaný „Zjišťování dumpingu“ a stanoví:

„2.4 Správné porovnání bude provedeno mezi vývozní cenou a normální hodnotou. Toto porovnání bude provedeno na bázi stejných obchodních podmínek, obvykle při podmínce ‚ze závodu‘ a s ohledem na prodeje, uskutečněné, pokud možno, téměř ve stejném čase. Vždy budou, podle okolností, řádně vzaty v úvahu rozdíly, ovlivňující srovnatelnost cen, včetně rozdílů v podmínkách obchodu, zdanění, úrovně obchodů, množství, fyzických vlastnostech a všechny ostatní rozdíly, u nichž je rovněž zřejmé, že ovlivňují cenové srovnání. [...] Úřady oznámí dotyčným stranám, které informace jsou nezbytné k zajištění správného srovnání a nebudou je nerozumně zatěžovat takovými důkazy. [...].

2.4.2 Pokud ustanovení, upravující správné srovnání podle odstavce 4, nestanoví jinak, bude existence dumpingového rozpětí v průběhu šetření obvykle stanovena na základě srovnání váženého průměru běžné hodnoty s váženým průměrem cen všech srovnatelných vývozních obchodů nebo srovnáním běžné hodnoty a vývozních cen v jednotlivých obchodních případech navzájem [...].“

B – Unijní právo

5. Nařízení (ES) č. 1225/2009⁵ (dále jen „základní nařízení“) v článku 2, nadepsaném „Zjištění dumpingu“, stanoví:

„[...]“

C. Srovnání

10. Mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou se provede spravedlivé srovnání. Toto srovnání se provede na stejné obchodní úrovni a na základě prodeje uskutečněného ve stejné nebo co nejbližší době, jakož i s náležitým přihlédnutím k jiným rozdílům, které ovlivňují srovnatelnost cen. Nejsou-li takto určena běžná hodnota a vývozní cena srovnatelné na tomto základě, provedou se pokaždé náležité individuální úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a srovnatelnost cen. [...]

D. Dumpingové rozpětí

11. Pokud ustanovení upravující spravedlivé srovnání nestanoví jinak, existence dumpingového rozpětí v průběhu šetření se obvykle zjišťuje na základě srovnání váženého průměru běžné hodnoty s váženým průměrem cen všech srovnatelných vývozních obchodů [do Unie] nebo srovnáním běžné hodnoty a vývozních cen [do Unie] v jednotlivých obchodních případech navzájem. Běžná hodnota určená na

4 — Rada schválila dohodu o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) podepsanou v Marrákeši dne 15. dubna 1994, jakož i dohody obsažené v přílohách 1 až 3 této dohody, mezi nimiž se nachází antidumpingová dohoda, rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

5 — Nařízení Rady ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, a oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1168/2012 ze dne 12. prosince 2012 (Úř. věst. 2012, L 344, s. 1).

základě váženého průměru však může být srovnána s cenami všech jednotlivých vývozních obchodů [do Unie], jestliže se struktura vývozních cen výrazně liší mezi různými kupujícími, oblastmi nebo obdobími a jestliže by metody uvedené v první větě tohoto odstavce neodrážely v plném rozsahu dumpingové praktiky. [...]“

II – Skutečnosti předcházející sporům a sporné nařízení

6. Skutečnosti předcházející sporům jsou podrobně vylíčeny v bodech 1 až 16 napadeného rozsudku. Pro potřeby tohoto řízení postačí připomenout, že Rada nařízením č. 91/2009⁶ uložila antidumpingové clo na dovozy některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Číny.

7. Dne 28. července 2011 přijal Orgán pro řešení sporů (OŘS) WTO zprávu odvolacího orgánu, jakož i zprávu skupiny odborníků ve znění zprávy odvolacího orgánu ve věci „Evropská společenství – Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli pocházející z Číny“⁷. V těchto zprávách bylo konstatováno, že Unie porušila určitá ustanovení právních předpisů WTO.

8. Aby mohl být určen způsob, jak musí být změněno nařízení č. 91/2009 tak, aby bylo uvedeno do souladu s doporučeními OŘS, zahájila Komise přezkum antidumpingových opatření uložených tímto nařízením⁸.

9. V návaznosti na tento přezkum provedený na základě nařízení (ES) č. 1515/2001⁹ přijala Rada dne 4. října 2012 sporné nařízení.

10. Rada ve sporném nařízení nejprve uvedla, že zprávy OŘS nemají vliv na zjištění uvedená v nařízení č. 91/2009, která se týkala dotčeného výrobku a obdobného výrobku¹⁰.

11. Rada dále připomněla, že podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení musí být běžná hodnota pro vyvážející výrobce, jako jsou navrhovatelky, kterým nebyl přiznán status podniku působícího v podmínkách tržního hospodářství, stanovena na základě cen nebo početně zjištěné hodnoty v podobné zemi. V projednávaném případě byla za vhodnou třetí zemi s tržním hospodářstvím považována Indie. Běžná hodnota tak byla zjištěna na základě ceny dotčeného výrobku prodávaného na domácím trhu indickým výrobcem, který v šetření spolupracoval¹¹.

12. Rada dále zamítla žádosti o úpravy, které byly předloženy na základě čl. 2 odst. 10 základního nařízení, zejména navrhovatelkami, z důvodu rozdílů mezi výrobními náklady, jakož i rozdílů v účinnosti a v produktivitě¹². Rada v tomto ohledu uvedla, že účastnice řízení nepředložily důkazy, že by se rozdíly v nákladech projeví v cenových rozdílech. Rada připomněla, že v šetřeních týkajících se zemí nepůsobících v podmínkách tržního hospodářství, jako je Čína, se třetí země s tržním hospodářstvím používá proto, aby se zabránilo tomu, že se zohlední ceny a náklady, které nevyplývají

6 — Nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2009, L 29, s. 1).

7 — Zpráva odvolacího orgánu AB-2011-2, WT/DS397/AB/R, ze dne 15. července 2011.

8 — Oznámení Komise ze dne 6. března 2012 o platných antidumpingových opatřeních na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky v návaznosti na doporučení a rozhodnutí přijatá orgánem Světové obchodní organizace pro řešení sporů dne 28. července 2011 v rámci sporu ES – spojovací prostředky (DS397) (Úř. věst. 2012, C 66, s. 29).

9 — Nařízení Rady ze dne 23. července 2001 o opatřeních, která může Společenství přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních (Úř. věst. 2001, L 201, s. 10; Zvl. vyd. 11/38, s. 50). Toto nařízení bylo nahrazeno a zrušeno nařízením Evropského parlamentu a Rady 2015/476 ze dne 11. března 2015 o opatřeních, která může Unie přijmout na základě zprávy přijaté orgánem Světové obchodní organizace pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních (Úř. věst. 2015, L 83, s. 6).

10 — Viz bod 6 odůvodnění sporného nařízení, který odkazuje na body 40 až 57 odůvodnění nařízení č. 91/2009.

11 — Body 29 a 31 odůvodnění sporného nařízení a bod 41 napadeného rozsudku.

12 — Body 41 a 103 odůvodnění sporného nařízení.

z normálního působení tržních sil. Vzhledem k tomu, že v původním šetření nebyl žádnému z čínských vyvážejících výrobců přiznán status podniku působícího v podmínkách tržního hospodářství, struktura jejich nákladů nemohla být považována za vycházející z tržních hodnot, které lze použít jako základ pro úpravy, zejména pokud jde o přístup k surovinám. Kromě toho si indický výrobce na domácím indickém trhu konkuroval s velkým počtem dalších výrobců, takže jeho ceny situaci na domácím trhu plně odrážely. Rada proto žádosti o úpravy zamítla.

13. Aby orgány mohly zjistit dumpingové rozpětí podle čl. 2 odst. 11 základního nařízení, rozhodly se provést srovnání vážené průměrné běžné hodnoty a váženého průměru cen vývozních transakcí do Unie (dále jen „první symetrická metoda“)¹³.

14. Ve stadiu srovnání se však ukázalo, že indický výrobce nevyrábí a neprodává všechny druhy dotčeného výrobku, které byly vyváženy čínskými vyvážejícími výrobci¹⁴.

15. Orgány za těchto okolností provedly srovnání vývozních cen a běžné hodnoty výhradně z hlediska těch druhů dotčeného výrobku vyvážených čínskými vyvážejícími výrobci, jimž odpovídal typ výrobku, který vyrobil a prodal indický výrobce. Vývozní transakce týkající se druhů dotčeného výrobku, u kterých neexistoval odpovídající prodej na domácím indickém trhu, byly z výpočtu dumpingového rozpětí vyloučeny¹⁵. Takto zjištěná výše dumpingu však byla následně obecně použita na všechny druhy dotčeného výrobku¹⁶.

16. Orgány považovaly tuto metodu za nejspolehlivější pro stanovení úrovně dumpingu, „[neboť] [p]okus přiřadit všechny ostatní vyvážené typy k jim velmi podobným typům indického výrobce by vedl k nepřesným zjištěním“¹⁷. Orgány se rovněž domnívaly, že vývozní transakce použité pro výpočet dumpingu lze považovat za reprezentativní pro všechny druhy dotčeného výrobku vyvážené čínskými vyvážejícími výrobci¹⁸.

17. V důsledku toho tak sporné nařízení snížilo antidumpingové clo zavedené nařízením č. 91/2009 na 38,3 % pro Changshu City Standard Parts Factory a zachovalo antidumpingové clo stanovené pro Ningbo Jinding Fastener na 64,3 %¹⁹.

18. Dne 12. února 2016 přijal OŘS zprávu odvolacího orgánu, jakož i zprávu skupiny odborníků ve znění zprávy odvolacího orgánu ve věci „Evropská společenství – Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli pocházející z Číny – Žaloba Číny podle čl. 21 odst. 5 Ujednání o řešení sporů“²⁰. V těchto zprávách bylo konstatováno, že Unie sporným nařízením stále porušuje některá ustanovení právních předpisů WTO. Tyto zprávy zejména zpochybňují části sporného nařízení týkající se žádostí o úpravy předložených některými účastníky řízení, jakož i vyloučení z výpočtu dumpingového rozpětí transakcí týkajících se druhů dotčeného výrobku vyvážených čínskými vyvážejícími výrobci, pro něž žádný odpovídající typ nebyl vyroben a prodán uvedeným indickým výrobcem.

13 — Bod 105 odůvodnění sporného nařízení.

14 — Viz bod 42 napadeného rozsudku.

15 — Body 82, 102 a 109 odůvodnění sporného nařízení, jakož i body 43, 44 a 60 napadeného rozsudku.

16 — Viz bod 60 napadeného rozsudku.

17 — Bod 109 odůvodnění sporného nařízení.

18 — Bod 109 odůvodnění sporného nařízení.

19 — Viz článek 1 sporného nařízení. Tato antidumpingová cla byla následně zachována prováděcím nařízením Komise (EU) 2015/519 ze dne 26. března 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 1225/2009 (Úř. věst. 2015, L 82, s. 78).

20 — Zpráva odvolacího orgánu AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, ze dne 18. ledna 2016.

19. Dne 26. února 2016 přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2016/278²¹. Komise se v tomto nařízení, které bylo přijato v souladu s nařízením 2015/476²², v návaznosti na zprávy OŘS citované v předchozím bodě rozhodla zrušit antidumpingová cla zavedená nařízením č. 91/2009 a změněná sporným nařízením.

III – Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

20. Návrhy došlými kanceláři Tribunálu dne 24. prosince 2012 podala každá z navrhovatelek žalobu směřující ke zrušení sporného nařízení. Na podporu svých žalob před Tribunálem se navrhovatelky dovolávaly dvou žalobních důvodů.

21. První žalobní důvod vycházel z porušení čl. 2 odst. 7 písm. a) a odstavců 8, 9 a 11, jakož i čl. 9 odst. 5 základního nařízení, zásady zákazu diskriminace, jakož i článku 2.4.2 antidumpingové dohody. Navrhovatelky v rámci tohoto důvodu namítaly, že orgány vyloučily z výpočtu dumpingového rozpětí transakce týkající se druhů dotčeného výrobku vyvážených čínskými vyvážejícími výrobci, pro něž žádný odpovídající typ nebyl vyroben a prodán uvedeným indickým výrobcem.

22. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení a článku 2.4 antidumpingové dohody, jakož i z porušení článku 296 SFEU. Týkal se zamítnutí žádostí o úpravy, které navrhovatelky předložily.

23. Tribunál napadeným rozsudkem oba žalobní důvody uváděné navrhovatelkami a jejich žaloby v plném rozsahu zamítl.

IV – Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

24. Navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- vyhověl návrhovým žádáním, která předložily v rámci žaloby podané k Tribunálu, a zrušil sporné nařízení v rozsahu, v němž se jich týká;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení, které vynaložily v rámci řízení před Tribunálem a Soudním dvorem, a rozhodl, že vedlejší účastníci řízení ponесou vlastní náklady řízení.

25. Rada navrhuje, aby byly kasační opravné prostředky zamítnuty a navrhovatelkám byla uložena náhrada nákladů řízení o kasačních opravných prostředcích a náhrada nákladů řízení před Tribunálem.

26. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr odmítl kasační opravné prostředky jako nepřijatelné. Komise podpůrně navrhuje, aby byly kasační opravné prostředky zamítnuty jako neopodstatněné a navrhovatelkám byla uložena náhrada nákladů řízení.

27. Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 22. září 2015 byly věci C-376/15 P a C-377/15 P spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

21 — Nařízení o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (Úř. věst. 2016, L 52, s. 24).

22 — Viz poznámka pod čarou 9 tohoto stanoviska.

V – Analýza

28. Na podporu svých kasačních opravných prostředků vznáší navrhovatelky dva důvody. Před analýzou těchto důvodů je však třeba posoudit dvě otázky předběžné povahy: případnou existenci překážky věci zahájené a možnost dovolat se v projednávaném případě antidumpingové dohody a rozhodnutí a doporučení OŘS.

A – K námitce překážky věci zahájené

29. Komise vznáší námitku překážky věci zahájené. Tvrdí, že kasační opravné prostředky v obou projednávaných spojených věcech jsou totožné. Existuje zde totiž totožnost účastníků řízení, zpochybněných aktů, napadeného rozsudku, jakož i důvodů a argumentů, které účastníci řízení ve svých kasačních opravných prostředcích uvedli.

30. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí být žaloba podaná po podání jiné žaloby, která proti sobě staví tytéž účastníky řízení, je založena na stejných žalobních důvodech a směřuje ke zrušení stejného právního aktu, odmítnuta jako nepřipustná z důvodu překážky věci zahájené²³.

31. V projednávaném případě je nutno konstatovat, že kasační opravné prostředky předložené společně dvěma navrhovatelkami ve dvou projednávaných věcech proti sobě staví naprosto stejné účastníky řízení. Kromě toho je jejich předmět totožný, jelikož oba kasační opravné prostředky směřují ke zrušení napadeného rozsudku. Konečně oba kasační opravné prostředky jsou totožné a uvádí zcela stejné důvody. Za těchto okolností musí být kasační opravný prostředek ve věci C-377/15 P, který byl podán později, odmítnut jako nepřipustný z důvodu existence překážky věci zahájené.

B – K možnosti dovolat se antidumpingové dohody a rozhodnutí a doporučení OŘS

32. Účastníci řízení se ve svých argumentech dovolávají některých ustanovení antidumpingové dohody a několika rozhodnutí a doporučení OŘS. Tribunál v napadeném rozsudku při posouzení legality sporného nařízení odkázal na články 2.4 a 2.4.2 antidumpingové dohody a dále, aby vyloučil relevanci uvedené dohody, na zprávu odvolacího orgánu WTO²⁴. Kromě toho, jak vyplývá z bodu 18 tohoto stanoviska, OŘS přijal v únoru 2016 po vynesení napadeného rozsudku dvě zprávy, jejichž závěry se přímo týkají sporného nařízení. Tyto zprávy byly předmětem diskuse účastníků řízení na jednání před Soudním dvorem.

33. Za těchto okolností je třeba nejprve určit, zda a v jakém rozsahu se lze v této věci dovolávat antidumpingové dohody a rozhodnutí a doporučení OŘS, na které účastníci řízení obsáhle odkazovali.

34. Pokud jde zaprvé o antidumpingovou dohodu, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora nepatří dohody WTO s ohledem na svou povahu a strukturu v zásadě k normám, podle nichž lze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů. Ve dvou situacích ovšem Soudní dvůr výjimečně připustil, že unijnímu soudu přísluší případný přezkum legality unijního aktu a aktů

23 — Rozsudek ze dne 9. června 2011, Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise (C-465/09 P až C-470/09 P, nezveřejněný, EU:C:2011:372, bod 58 a citovaná judikatura).

24 — Viz body 33 až 40, respektive 86 až 90 napadeného rozsudku.

přijatých k jeho provedení vzhledem k dohodám WTO²⁵. Jde o případ, kdy Unie zamýšlela splnit určitou povinnost, kterou přijala v rámci těchto dohod (takzvaná výjimka „Nakajima“)²⁶, a o případ, kdy dotčený unijní akt výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení uvedených dohod (takzvaná výjimka „Fediol“)²⁷.

35. V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že aby v konkrétním případě mohl antidumpingový systém WTO představovat výjimku z obecné zásady, že unijní soud nemůže přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů z hlediska jejich slučitelnosti s pravidly dohod WTO, je třeba, aby bylo právně dostačujícím způsobem prokázáno, že normotvůrce projevil svůj úmysl provést do unijního práva zvláštní povinnost převzatou v rámci dohod WTO. Za tímto účelem je nezbytné, aby z konkrétního napadeného ustanovení unijního práva bylo možné dovodit, že toto ustanovení má provést do unijního práva konkrétní povinnost vyplývající z dohod WTO²⁸.

36. V projednávané věci již Soudní dvůr uznal, že Unie v čl. 2 odst. 11 základního nařízení zamýšlela splnit zvláštní povinnosti vyplývající z článku 2.4.2 antidumpingové dohody²⁹. Tribunál měl tedy v bodě 34 napadeného rozsudku právem za to, že unijnímu soudu přísluší přezkoumat legalitu sporného nařízení z hlediska posledně uvedeného ustanovení.

37. Pokud jde o čl. 2 odst. 10 základního nařízení, z okolnosti, že toto ustanovení používá ve své první větě naprosto stejné výrazy, jako jsou výrazy použité v článku 2.4 antidumpingové dohody [*český překlad těchto ustanovení, která jsou ve francouzštině totožná, však stejný není*], jasně vyplývá, přinejmenším pokud jde o povinnost stanovenou v první větě tohoto ustanovení provést „spravedlivé srovnání“ vývozní ceny a běžné hodnoty, že unijní normotvůrce zamýšlel tímto ustanovením základního nařízení splnit zvláštní povinnosti vyplývající z antidumpingové dohody³⁰. Z toho vyplývá, že i z hlediska tohoto ustanovení Soudnímu dvoru přísluší přezkoumat legalitu dotčených unijních aktů a dát pojmu „spravedlivé srovnání“ smysl, který má v právních předpisech WTO³¹.

38. Zadruhé, pokud jde o rozhodnutí a doporučení OŘS, Soudní dvůr rozhodl, že možnost hospodářského subjektu dovolat se před unijním soudem skutečnosti, že unijní akt je neslučitelný s rozhodnutím OŘS, nelze připustit. Tak se podle judikatury Soudního dvora za účelem zjištění, zda je unijní akt neslučitelný s tímto doporučením nebo rozhodnutím, nelze před unijním soudem dovolat doporučení nebo rozhodnutí OŘS, která konstatují nedodržení pravidel WTO, ani hmotněprávních pravidel vyplývajících z dohod WTO, přinejmenším ne v jiných případech, než ve kterých Unie zamýšlela přijmout v návaznosti na tato rozhodnutí a doporučení určitý závazek³².

25 — Rozsudek ze dne 4. února 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, body 82 až 87 a citovaná judikatura).

26 — Tato výjimka odvozuje svůj název z rozsudku ze dne 7. května 1991, Nakajima v. Rada (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Tato výjimka odvozuje svůj název z rozsudku ze dne 22. června 1989, Fediol v. Komise (70/87, EU:C:1989:254).

28 — V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, body 44 až 46 a citovaná judikatura).

29 — Viz rozsudek ze dne 9. ledna 2003, Petrotub a Republica v. Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 56) s ohledem čl. 2 odst. 11 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1), ve znění nařízení Rady (ES) č. 2331/96 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1996, L 317, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 76), jehož znění odpovídá znění čl. 2 odst. 11 základního nařízení.

30 — V tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 8. července 2008, Huvis v. Rada (T-221/05, EU:T:2008:258, bod 73).

31 — V tomto smyslu, pokud jde o článek 1 základního nařízení, viz stanovisko generálního advokáta M. Watheleta ve věci Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, bod 73). Viz rovněž rozsudek ze dne 17. března 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, body 40 a následující).

32 — V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. listopadu 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, nezveřejněny, EU:C:2011:720, bod 37 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 4. února 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, bod 96). Soudní dvůr totiž rozhodl, že doporučení a rozhodnutí OŘS, která konstatují nedodržení pravidel WTO, bez ohledu na konkrétní právní dosah, který je s nimi spojen, nelze v zásadě podstatně odlišovat od hmotněprávních pravidel, která vyjadřují závazky, které tento člen v rámci WTO přijal.

39. Nicméně přednost mezinárodních dohod uzavřených Uníí před unijními akty sekundárního práva vyžaduje vykládat tyto akty v rámci možností v souladu s uvedenými dohodami. Soudní dvůr se tak již na zprávy skupiny odborníků nebo odvolacího orgánu WTO na podporu svého výkladu některých ustanovení dohod WTO v minulosti odvolal³³.

40. V projednávaném případě, pokud jde o zprávy ze dne 28. července 2011 – zmíněné v bodě 7 tohoto stanoviska – přijaté OŘS ve věci „Evropská společenství – Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli pocházející z Číny“, z výkladu sporného nařízení vyplývá, že orgány přijaly toto nařízení³⁴, „aby byla vzata v úvahu zjištění těchto zpráv, pokud jde o nařízení [č. 91/2009]“ a s cílem „opravit ty části nařízení [č. 91/2009], které podle zpráv přijatých OŘS odporují antidumpingové dohodě“³⁵.

41. Za těchto okolností s ohledem na výslovné odkazy na tyto zprávy a zjevnou vůli zohlednit ve sporném nařízení zjištění obsažená v těchto zprávách, je třeba mít za to, že v tomto konkrétním případě orgány při přijímání uvedeného nařízení zamýšlely provést do unijního právního řádu zjištění obsažená v těchto zprávách. Z toho vyplývá, že unijnímu soudu přísluší posoudit v rozsahu, který se jeví nezbytný, legalitu sporného nařízení s ohledem na tyto zprávy.

42. Naproti tomu, pokud jde o zprávy OŘS přijaté dne 12. února 2016 na základě čl. 21 odst. 5 Ujednání o pravidlech a řízení při řešení sporů uvedených v bodě 18 tohoto stanoviska, je třeba nejprve uvést, že byly přijaty až po přijetí jak sporného nařízení, tak po vydání napadeného rozsudku³⁶. Kromě toho, jak jsem uvedl v bodě 19 tohoto stanoviska, Komise přijala na základě nařízení 2015/476 nařízení 2016/278, ve kterém považovala za vhodné v návaznosti na zjištění obsažená v uvedených zprávách zrušit antidumpingová opatření zavedená sporným nařízením³⁷. Z článku 2 nařízení 2016/278 přitom vyplývá, že zrušení těchto opatření nabylo účinku ode dne svého vstupu v platnost a nemůže sloužit jako základ pro vrácení cel vybraných před tímto datem. Z toho vyplývá, že za takových okolností Unie tím, že vyloučila vrácení cla zaplaceného na základě sporného nařízení, nezamýšlela splnit žádnou konkrétní povinnost, kterou převzala v rámci WTO³⁸. Z předchozích úvah vyplývá, že v projednávaném případě nelze posoudit legalitu sporného nařízení a ani legalitu napadeného rozsudku s ohledem na uvedené zprávy OŘS.

43. Pokud jde konečně o další zprávy OŘS, kterých se účastnice řízení dovolávají, je třeba konstatovat, že orgány nezamýšlely v návaznosti na tyto zprávy převzít žádnou konkrétní povinnost, pokud jde o sporné nařízení. Za těchto okolností ve světle judikatury uvedené v bodě 39 tohoto stanoviska mohou tyto zprávy představovat nanejvýš prostředky, které by Soudní dvůr mohl použít při výkladu ustanovení dotčené antidumpingové dohody.

33 — Rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, nezveřejněný, EU:C:2011:720, body 44 a 45, jakož i citovaná judikatura). V tomto ohledu viz například rozsudek ze dne 17. března 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, bod 43).

34 — Sporné nařízení bylo přijato na základě nařízení č. 1515/2001 (viz poznámka pod čarou 9 tohoto stanoviska).

35 — Viz zejména preambule a body 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135, 138 odůvodnění sporného nařízení.

36 — V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, nezveřejněný, EU:C:2011:720, bod 40).

37 — Viz body 10 a 13 odůvodnění, jakož i článek 1 nařízení 2016/278.

38 — Viz rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 35).

C – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká vyloučení některých vývozních transakcí týkajících se dotčeného výrobku z výpočtu dumpingového rozpětí

44. První důvod kasačního opravného prostředku se týká odůvodnění obsaženého v bodech 29 až 90 napadeného rozsudku. Vychází z porušení čl. 2 odst. 10 a 11 základního nařízení, jakož i článků 2.4 a 2.4.2 antidumpingové dohody. V tomto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Tribunálu v podstatě vytýkají, že nepostihl orgány za to, že při zjišťování dumpingových rozpětí vyloučily některé vývozní transakce ze srovnání s běžnou hodnotou, a sice ty transakce, které se týkaly těch druhů dotčeného výrobku, k nimž neexistoval odpovídající výrobek u indického výrobce.

1. Napadený rozsudek

45. Tribunál v napadeném rozsudku uvedl, že čl. 2 odst. 11 základního nařízení vykládaný ve světle článku 2.4.2 antidumpingové dohody vyžaduje, aby orgány při zjišťování dumpingových rozpětí srovnávaly s běžnou hodnotou výhradně ty transakce, které jsou s ní srovnatelné. Na základě odkazu provedeného v uvedených normách na ustanovení upravující spravedlivé srovnání byly orgány povinny „v rámci možností“ provést úpravy, aby byly transakce srovnatelné. Kromě toho dotčená ustanovení nevyžadovala, aby srovnání bylo co možná „nejspravedlivější“, ale vyžadovala pouze, aby bylo „spravedlivé“³⁹.

46. V projednávaném případě bylo podle Tribunálu možné přirovnat všechny druhy dotčeného výrobku k „obdobnému“ výrobku a mohly tak být považovány za srovnatelné. Avšak nebylo tomu tak automaticky u cen některých druhů dotčeného výrobku, a sice u cen výrobků vyvážených čínskými vyvážejícími výrobci, které indický výrobce nevyroběl. Neexistence prodejní ceny v Indii u těchto druhů dotčeného výrobku, třebaže obdobných, tak zabránila u uvedených druhů provést srovnání pro účely výpočtu dumpingových rozpětí⁴⁰.

47. Tribunál následně přezkoumal různé metody stanovené základním nařízením, které měly případně orgánům umožnit určit běžnou hodnotu u těch druhů dotčeného výrobku, k nimž indický výrobce nevyroběl výrobek srovnatelný. Podle Tribunálu by však tyto metody, i pokud bychom je považovaly za uskutečnitelné, nezaručily spravedlivější srovnání oproti srovnání, které provedly orgány⁴¹. Tribunál rovněž odmítl argumenty předložené navrhovatelkami týkající se reprezentativní povahy dumpingových rozpětí, která byla vypočtena s ohledem na všechny vyvážené druhy dotčeného výrobku⁴². V návaznosti na tuto analýzu dospěl Tribunál k závěru, že se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když z výpočtu dumpingového rozpětí vyloučila vývozní transakce týkající se druhů dotčeného výrobku, u kterých nebyly k dispozici prodejní ceny u výrobce v podobné zemi.

2. Stručné shrnutí argumentace účastníků řízení

48. Navrhovatelky zaprvé uvádějí, že Tribunál nesprávně vyložil čl. 2 odst. 11 základního nařízení a článek 2.4.2 antidumpingové dohody. Tato dvě ustanovení musí být vykládána tak, že vyžadují, aby veškerý vývozní prodej dotčeného výrobku, tak jak byl definován při zahájení šetření, byl zahrnut do srovnání pro účely výpočtu dumpingového rozpětí. Toto rozpětí se totiž má týkat výrobku, na který se vztahuje šetření jako celek. Kromě toho status země bez tržního hospodářství neumožňuje učinit výjimku z pravidel týkajících se zjišťování dumpingového rozpětí.

39 — Body 37, 40 a 61 napadeného rozsudku.

40 — Bod 63 napadeného rozsudku.

41 — Body 67 až 84 napadeného rozsudku.

42 — Zvláště viz body 81 až 83 napadeného rozsudku.

49. Zadruhé Tribunál nesoudně spojil povinnosti týkající se výpočtu dumpingového rozpětí a povinnosti týkající se spravedlivého srovnání. V prvním sledu Tribunál při přezkumu toho, zda jsou různá řešení umožňující srovnat všechny vývozní transakce více či méně „spravedlivá“, omezil povinnosti týkající se výpočtu dumpingového rozpětí na ta řešení, která se týkala spravedlivého srovnání. Ve druhém sledu pak musí být slučitelnost výpočtu dumpingového rozpětí s čl. 2 odst. 11 základního nařízení vyhodnocena nikoli na základě pojmu „srovnatelné ceny“⁴³, ale na základě pojmu „srovnatelné transakce“. Navrhovatelky rovněž zpochybňují výraz „v rámci možností“, který Tribunál použil⁴⁴.

50. Zatřetí a v každém případě je analýza Tribunálu nesprávná. Podle navrhovatelek jde o to prokázat nikoli to, že určitý přístup je spravedlivější než jiný, ale to, že použitý přístup je slučitelný s čl. 2 odst. 11 základního nařízení a s článkem 2.4.2 antidumpingové dohody. Dbát na dodržování těchto ustanovení totiž přísluší orgánům, a nikoli účastníkům řízení. Pojem „reprezentativnost“ je irelevantní vzhledem k tomu, že není zmíněn v základním nařízení ani v antidumpingové dohodě. Navrhovatelky v každém případě prokázaly v rozsahu, v němž se jich to týká, nereprezentativní charakter vývozních transakcí, které orgány použily.

51. Orgány výtky navrhovatelek zpochybňují. Komise nejprve uvádí, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřijatelný, jelikož navrhovatelky zpochybňují posouzení skutkového stavu a neidentifikují nesprávné právní posouzení, a rovněž je irelevantní. Dále pak podle Komise výklad čl. 2 odst. 11 základního nařízení a článku 2.4.2 antidumpingové dohody, který navrhovatelky navrhují, odporuje duchu i obsahu článku 2.4.2 antidumpingové dohody, která je „prostoupená“ zásadou „spravedlivého srovnání“, která má přednost. Rada má za to, že znění základního nařízení a antidumpingové dohody jasně uvádějí, že požadavek provést spravedlivé srovnání musí převážit nad povinností vypočítat dumpingové rozpětí na základě všech vývozních transakcí. Podle orgánů nejsou judikatura ani zprávy odvolacího orgánu OŘS, kterých se navrhovatelky dovolávají, relevantní, neboť se týkají otázky nulování, která se velmi liší od otázky, o níž se jedná v projednávaných věcech. Naproti tomu z výkladu článku 2.4.2 antidumpingové dohody učiněného odvolacím orgánem OŘS vyplývá, že výraz „srovnatelné“ má velký význam pro zaručení „spravedlivého srovnání“. Z judikatury kromě toho vyplývá, že pojem reprezentativnost je relevantní.

3. Posouzení

52. Tento důvod se dotýká rozsahu povinností, které orgány mají při zjišťování existence dumpingového rozpětí podle čl. 2 odst. 11 základního nařízení.

53. Výtky, které navrhovatelky uvádějí, se týkají výkladu tohoto ustanovení, jenž byl proveden v napadeném rozsudku – který připomínám v bodech 45 a 46 tohoto stanoviska – na jehož základě Tribunál v projednávaném případě odůvodnil vyloučení vývozních transakcí týkajících se některých druhů dotčeného výrobku z výpočtu dumpingového rozpětí.

54. Je třeba nejprve uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, není první důvod kasačního opravného prostředku v plném rozsahu ani nepřijatelný, ani irelevantní.

55. Jak totiž podle mého názoru jasně vyplývá ze shrnutí argumentů navrhovatelek⁴⁵, Tribunálu vytýkají, že se dopustil nesprávných právních posouzení na základě údajně nesprávného výkladu ustanovení základního nařízení a antidumpingové dohody, která upravují výpočet dumpingového rozpětí a spravedlivé srovnání. V rámci řízení o kasačním opravném prostředku jde o přípustné právní otázky.

43 — Navrhovatelky poukazují na bod 61 napadeného rozsudku.

44 — Viz bod 40 napadeného rozsudku a bod 45 tohoto stanoviska.

45 — Viz body 48 až 50 tohoto stanoviska.

56. Dále pak není důvod kasačního opravného prostředku ani irelevantní. V případě, že by Soudní dvůr po připuštění tohoto důvodu rozhodl, že je výklad dotčených ustanovení základního nařízení a antidumpingové dohody provedený Tribunálem nesprávný, byl by totiž napadený rozsudek postížen vadou spočívající v nesprávném právním posouzení, což by vedlo k jeho zrušení.

57. Pokud jde o meritorní analýzu různých výtek uváděných navrhovatelkami, je třeba nejprve připomenout, jak správně uvedl Tribunál, že podle ustálené judikatury v oblasti společné obchodní politiky a obzvláště v oblasti obchodních ochranných opatření disponují orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomocí⁴⁶.

58. Z judikatury konkrétně vyplývá, že provedení čl. 2 odst. 11 základního nařízení a zejména volba mezi různými metodami výpočtu dumpingového rozpětí předpokládají posouzení složitých hospodářských situací⁴⁷.

59. I když orgány při provádění čl. 2 odst. 11 základního nařízení disponují posuzovací pravomocí, tato pravomoc však musí být vykonávána způsobem slučitelným s právním rámcem stanoveným tímž nařízením. V tomto kontextu se mi jeví relevantní dva zvláštní požadavky vyplývající z tohoto právního rámce.

60. Zaprvé je třeba uvést, že právní rámec antidumpingu se vztahuje k dumpingovému výrobku. Samotná definice dumpingu obsažená v čl. 1 odst. 2 základního nařízení odkazuje na „dumpingový výrobek“⁴⁸.

61. Není tedy náhoda, že jedním z prvních opatření, které orgány provádějí v rámci šetření v oblasti antidumpingu, je definování výrobku, jehož se šetření týká. Tato definice má za cíl určit seznam výrobků, jejichž dovoz do Unie je předmětem antidumpingového šetření a na něž je případně v návaznosti na toto šetření uvaleno antidumpingové clo⁴⁹. Rovněž na základě této definice je následně identifikován „obdobný výrobek“ podle čl. 1 odst. 4 základního nařízení.

62. Poté, co orgány dotčený výrobek definují, jsou přitom povinny s tímto výrobkem zacházet v souladu s touto definicí konzistentním způsobem v průběhu celého šetření⁵⁰.

63. Z toho především vyplývá, že když orgány zjistí existenci dumpingových rozpětí, musí je prokázat s ohledem na dotčený *výrobek*, tak jak byl definován v rámci šetření, a konkrétněji s ohledem na tento výrobek jako celek⁵¹. Nemohou nejprve definovat výrobek, jehož se týká šetření, určitým způsobem a následně vypočítat dumpingová rozpětí způsobem, který není s touto definicí plně konzistentní.

46 — Soudní přezkum takového posouzení proto musí být omezen na ověření toho, zda byla dodržena procesní pravidla, zda skutková zjištění, na jejichž základě byla učiněna zpochybněná volba, byla věcně správná, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení těchto skutkových zjištění nebo zda nedošlo ke zneužití pravomoci. Mimo jiné viz rozsudek ze dne 7. dubna 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a další v. Rada a Rada v. Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P a C-193/14 P, EU:C:2016:209, bod 34, jakož i citovaná judikatura).

47 — Viz rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 41).

48 — Podle znění tohoto ustanovení je *výrobek* považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Unie nižší, než je v běžném obchodním styku srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu v zemi vývozu.

49 — V tomto ohledu viz ustálená judikatura Tribunálu zmiňovaná v bodě 46 stanoviska generálního advokáta M. Watheleta ve věci Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

50 — V tomto ohledu viz, pokud jde o článek 2.4.2 antidumpingové dohody, bod 53 zprávy odvolacího orgánu WTO ze dne 1. března 2001 nazvané „Evropská společenství – Antidumpingová cla z dovozů bavlněného ložního prádla původem z Indie“ (DS141/AB/R).

51 — V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta P. Légera ve věci Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, body 159 a 163). To ostatně vyplývá ze samotného znění definice dumpingového rozpětí, které podle čl. 2 odst. 12 základního nařízení odpovídá částce, o níž běžná hodnota přesahuje vývozní cenu. Vývozní cena je přitom definována v čl. 2 odst. 8 jako cena zaplacená nebo cena, kterou je třeba zaplatit, za *výrobek* prodaný za účelem vývozu do Unie. Kromě toho několik zpráv odvolacího orgánu WTO při výkladu článku 2.4.2 antidumpingové dohody odkazuje na požadavek zohlednit dotčený výrobek jako celek. V tomto ohledu viz například body 51 a 53 zprávy odvolacího orgánu WTO ze dne 1. března 2001 nazvané „Evropská společenství – Antidumpingová cla z dovozů bavlněného ložního prádla původem z Indie“ (DS141/AB/R), jakož i body 98 a 99 zprávy odvolacího orgánu WTO ze dne 11. srpna 2004 nazvané „Spojené státy – Konečné zjištění existence dumpingu u dovozu pryskyřičnatého dřeva původem z Kanady“ (DS264/AB/R).

64. To neznamená, že orgány nesmí v případě, že to shledají vhodným pro účely zjištění dumpingových rozpětí, dále rozdělit dotčený výrobek na druhy nebo modely a provést několik srovnání. Avšak z požadavku konzistentního zacházení s výrobkem v průběhu šetření vyplývá, že je nutné následně zohlednit výsledky všech těchto srovnání a prokázat existenci dumpingových rozpětí pro tento výrobek jako celek⁵².

65. Zadruhé ze samotného znění čl. 2 odst. 11 základního nařízení vyplývá, že zjištění dumpingových rozpětí podléhá požadavku, aby tato rozpětí odrážela skutečný rozsah dumpingových praktik⁵³.

66. V rámci výkonu své posuzovací pravomoci při provádění čl. 2 odst. 11 základního nařízení tak musí orgány použít metody výpočtu dumpingových rozpětí takovým způsobem, aby zajistily, že takto zjištěná rozpětí odrážejí skutečný rozsah dumpingových praktik⁵⁴.

67. Takový výklad čl. 2 odst. 11 základního nařízení, jaký navrhuje Tribunál v napadeném rozsudku, který orgánům umožňuje vyloučit z výpočtu dumpingového rozpětí vývozní transakce týkající se některých druhů dotčeného výrobku, tak jak je definován v rámci šetření, přičemž jim však umožňuje uplatnit takto vypočítaná dumpingová rozpětí na veškeré druhy dotčeného výrobku, přitom může být podle mého názoru v rozporu s oběma požadavky zmíněnými v bodech 62 a 63, jakož i v bodech 65 a 66 tohoto stanoviska.

68. Pokud nejsou některé druhy dotčeného výrobku při výpočtu dumpingových rozpětí zohledněny, jsou tato rozpětí vypočítána pouze s ohledem na část dotčeného výrobku, a nikoli s ohledem na tento výrobek jako celek, tak jak byl definován v rámci šetření.

69. Dále pak orgány tím, že nezahrnuly do výpočtu dumpingových rozpětí vývozní transakce týkající se některých druhů dotčeného výrobku, nemohou zohlednit ani posoudit dopad, který tyto transakce mají na výpočet celkových dumpingových rozpětí. Z toho vyplývá, že tato rozpětí takto nemusí odrážet skutečný rozsah dumpingových praktik.

70. Závěr, podle něhož orgány nemohou vyloučit vývozní transakce týkající se některých druhů dotčeného výrobku z výpočtu dumpingových rozpětí, ostatně potvrzuje zaprvé znění čl. 2 odst. 11 základního nařízení, zadruhé judikatura Soudního dvora a zatřetí výklad článku 2.4.2 antidumpingové dohody, který byl učiněn na úrovni WTO.

71. V prvním sledu znění čl. 2 odst. 11 základního nařízení totiž výslovně stanoví, že v rámci první symetrické metody se existence dumpingových rozpětí zjišťuje na základě srovnání váženého průměru běžné hodnoty s váženým průměrem cen *všech srovnatelných vývozních obchodů [do Unie]*. Taková formulace ponechává málo prostoru pro možnost vyloučit vývozní transakce týkající se některých druhů dotčeného výrobku z výpočtu dumpingového rozpětí.

72. Ve druhém sledu Soudní dvůr v rozsudku Ikea Wholesale⁵⁵ uvedl, že Rada pochybila, když „nevypočítala celkové dumpingové rozpětí, opírajíc se o srovnání odrážející plně *všechny vývozní ceny*“⁵⁶.

52 — Pokud jde o článek 2.4.2 antidumpingové dohody, viz body 80, 98 a 99 zprávy odvolacího orgánu WTO ze dne 11. srpna 2004 nazvané „Spojené státy – Konečné zjištění existence dumpingu u dovozu pryskyřičnatého dřeva původem z Kanady“ (DS264/AB/R). V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), nezpochybil přípustnost použití metody vícenásobného srovnání v unijním právu.

53 — Z tohoto ustanovení totiž vyplývá, že obě symetrické metody, které jsou tam stanovené, musí odrážet skutečný rozsah dumpingových praktik, a pouze v případě, že tomu tak není (a jestliže se struktura vývozních cen výrazně liší mezi různými kupujícími, oblastmi nebo obdobími), mohou orgány použít asymetrickou metodu. V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 9. ledna 2003, Petrotub a Republica v. Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 49), jakož i body 73 a následující stanoviska generálního advokáta F. Jacobse ve věci Petrotub a Republica v. Rada (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

54 — V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta P. Légera ve věci Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, bod 154).

55 — Rozsudek ze dne 27. září 2007 (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Viz rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, bod 56). Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

73. Ve třetím sledu odvolací orgán OŘS při výkladu článku 2.4.2 antidumpingové dohody výslovně prohlásil, že existence dumpingových rozpětí týkajících se dotčeného výrobku musí být zjištěna „na základě srovnání váženého průměru běžné hodnoty s váženým průměrem veškerých cen srovnatelných vývozních transakcí – tedy *veškerých transakcí* týkajících se *všech modelů a druhů výrobku*, kterého se šetření týká“⁵⁷.

74. Tyto odkazy jak na znění čl. 2 odst. 11 základního nařízení, tak na judikaturu Soudního dvora a na rozhodnutí odvolacího orgánu OŘS vyžadují v případech, které se týkají legality metody takzvaného „nulování“⁵⁸, dvojí upřesnění.

75. První upřesnění se týká výkladu, který Tribunál provedl ohledně čl. 2 odst. 11 základního nařízení. Tribunál totiž vyložil toto ustanovení ve světle článku 2.4.2 antidumpingové dohody a s ohledem na povinnost provést „spravedlivé srovnání“ stanovené v čl. 2 odst. 10 základního nařízení a článku 2.4 antidumpingové dohody.

76. Podle Tribunálu ze všech těchto ustanovení v podstatě vyplývá, že by orgány měly srovnat s běžnou hodnotou nikoli ceny veškerých vývozních transakcí, které se týkají dotčeného výrobku, ale pouze všechny „*transakce*, které jsou s touto běžnou hodnotou *srovnatelné*“⁵⁹. V projednávaném případě vývozní transakce týkající se druhů dotčeného výrobku, k nimž u indického výrobce neexistoval odpovídající výrobek, a tudíž *srovnatelná* (prodejní) *cena*, nepředstavovaly podle Tribunálu *srovnatelné transakce*. Při absenci metody, která by zaručila spravedlivější srovnání oproti srovnání, které učinily orgány, tedy bylo vyloučení těchto transakcí z výpočtu dumpingových rozpětí opodstatněné.

77. V tomto ohledu je však třeba zaprvé uvést, že jak vyplývá z bodu 73 tohoto stanoviska, pro účely použití článku 2.4.2 antidumpingové dohody – v jehož světle Tribunál vyložil čl. 2 odst. 11 základního nařízení – musí být za „všechny srovnatelné vývozní transakce“ považovány veškeré transakce, které se týkají každého druhu dotčeného výrobku⁶⁰. Jestliže jsou veškeré druhy dotčeného výrobku, tak jak byl definován v šetření, srovnatelné s obdobným výrobkem, potom požadavek konzistentního zacházení s dotčeným výrobkem (a s obdobným výrobkem) zmíněný v bodě 62 tohoto stanoviska totiž vyžaduje, aby všechny tyto druhy byly nutně považovány za srovnatelné, a tudíž aby veškeré transakce, které se jich týkají, byly srovnatelné, a to navzdory neexistenci údajů týkajících se cen některých z těchto transakcí.

78. V případě, že orgány nemají k dispozici údaje týkající se cen (ať už v zemi vývozu nebo případně v podobné zemi) s ohledem na některé druhy dotčeného výrobku, mají dvě možnosti volby: buď omezí rozsah definice dotčeného výrobku tím, že vyloučí ze šetření ty druhy výrobku, pro které neexistuje srovnatelná cena⁶¹, nebo početně zjistí běžnou cenu pro tyto druhy dotčeného výrobku, tak, aby mohly v rámci zjištění dumpingových rozpětí zohlednit rovněž vývozní transakce, které se jich týkají.

57 — Viz body 55 a 58 zprávy odvolacího orgánu WTO ze dne 1. března 2001 nazvané „Evropská společenství – Antidumpingová cla z dovozu bavlněného ložního prádla původem z Indie“ (DS141/AB/R). Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

58 — Použitím metody nulování orgány při zjišťování celkového dumpingového rozpětí vynulují záporná dumpingová rozpětí, tedy rozpětí stanovená s ohledem na modely dotčeného výrobku, u kterých je vývozní cena vyšší než běžná hodnota. V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, body 53 a 54), jakož i bod 88 napadeného rozsudku.

59 — Viz bod 40 napadeného rozsudku. Kurziva doplněna autorem tohoto stanoviska.

60 — Viz citace v poznámce pod čarou 57 tohoto stanoviska.

61 — V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta P. Légera ve věci Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, bod 168).

79. Zadruhé platí, že podle odkazu na čl. 2 odst. 10 základního nařízení, který je obsažen v čl. 2 odst. 11 téhož nařízení⁶², povinnost provést spravedlivé srovnání zahrnuje rovněž zjištění existence dumpingových rozpětí. To však nijak neznamená, že tato povinnost může být vykládána v tom smyslu, že omezuje rozsah definice dotčeného výrobku nebo povinnost zohlednit při zjišťování dumpingových rozpětí *veškeré* vývozní obchody tohoto výrobku do Unie⁶³. Dále pak žádná skutečnost v čl. 2 odst. 10 základního nařízení neumožňuje vyvodit existenci pojmu „spravedlivější srovnání“, na němž Tribunál založil značnou část svých úvah⁶⁴.

80. Druhé upřesnění se týká toho, že Tribunál v projednávaném případě výslovně vyloučil relevanci případů týkajících se metody nulování⁶⁵.

81. Konkrétněji Tribunál odmítl relevanci věci Ikea Wholesale, v níž orgány takovou metodu použily, když měl za to, že „v projednávaném případě nelze mít za to, že dumpingové rozpětí nebylo vypočteno na základě reprezentativního zastoupení druhů dotčeného výrobku a neodráží tak veškeré srovnatelné vývozní ceny“⁶⁶. Tribunál měl následně za to, že na rozdíl od případů, kdy byla použita metoda nulování – ve kterých během srovnání pro účely zjištění dumpingových rozpětí byla opomínuta celá jedna kategorie druhů dotčeného výrobku, u nichž bylo zjištěno negativní dumpingové rozpětí – v projednávaném případě není možné mít za to, že přístup orgánů měl za důsledek zkreslení výsledku výpočtu dumpingového rozpětí⁶⁷.

82. V projednávaném případě si nemyslím, že je možné absolutně vyloučit relevanci judikatury a rozhodnutí OŘS týkajících se použití metody nulování, jak to učinil Tribunál. Uvedené případy i projednávaná věc totiž vykazují prvky značné podobnosti v rozsahu, v němž se všechny týkají tohoto, že pro účely zjištění dumpingových rozpětí nebyla zohledněna část vývozních transakcí týkajících se dotčeného výrobku, tak jak byl definován v šetření. V rámci věcí týkajících se metody nulování se jednalo o transakce, u kterých srovnání jejich ceny s běžnou hodnotou vedlo k negativnímu rozpětí. V projednávaném případě se jedná o transakce týkající se druhů výrobku, u nichž orgány nedisponovaly údaji o prodejních cenách. Rozdíl mezi oběma typy případů spočívá právě v okolnosti, že u prvního typu byl dopad dotčených transakcí na zjištění dumpingových rozpětí zkreslen, zatímco v projednávaném případě byl dopad těchto vývozních transakcí na uvedené zjištění z důvodu jejich vyloučení jednoduše opominut.

83. Neshledávám však, z jakého důvodu by takový rozdíl měl mít za důsledek, že by zásady vyjádřené v těchto rozhodnutích s ohledem na zjištění dumpingových rozpětí – a konkrétně požadavek, aby byly při tomto zjišťování zohledněny veškeré vývozní obchody týkající se dotčeného výrobku – měly být pominuty, a nebyly tak uplatněny v projednávaném případě.

62 — Rovněž tak článek 2.4.2 antidumpingové dohody odkazuje na článek 2.4 téže dohody.

63 — V tomto ohledu je rovněž třeba uvést, že odvolací orgán OŘS výslovně prohlásil, že „srovnání vývozní ceny s běžnou hodnotou, které řádně *nezohlední* ceny *veškerých* srovnatelných vývozních transakcí [...] *není* ‚spravedlivé srovnání‘ vývozní ceny s běžnou hodnotou, jak to vyžaduje odstavec 2.4 a pododstavec 2.4.2“. Viz bod 55 zprávy ze dne 1. března 2001 nazvané „Evropská společenství – Antidumpingová cla z dovozu bavlněného ložního prádla původem z Indie“ (DS141/AB/R).

64 — V tomto ohledu viz bod 84 napadeného rozsudku.

65 — Viz body 85 až 89 napadeného rozsudku.

66 — Viz bod 85 napadeného rozsudku.

67 — Viz bod 88 napadeného rozsudku.

84. Pokud jde o argument vycházející z reprezentativnosti dumpingových rozpětí, jak byla vypočítána s ohledem na všechny druhy dotčeného výrobku⁶⁸, je třeba uvést, že i když byla tato dumpingová rozpětí reprezentativní pro pět nejprodávějších druhů výrobku, jak uvedl Tribunál v bodě 81 napadeného rozsudku, nic to nemění na skutečnosti, že orgány tím, že vyloučily některé vývozní transakce z výpočtu uvedených rozpětí, opominuly zohlednit dotčený výrobek jako celek a vypočítat uvedená rozpětí při zohlednění cen veškerých vývozních obchodů tohoto výrobku do Unie podle čl. 2 odst. 11 základního nařízení⁶⁹.

85. V projednávaném případě se mimoto nezpochybnuje, že 38 %, respektive 43 % prodejů obou navrhovatelek nebylo zohledněno při výpočtu dumpingových rozpětí, takže je možno považovat reprezentativnost těchto rozpětí, pokud jde o navrhovatelky, za pochybnou a také je možné klást si otázku, přinejmenším pokud jde o navrhovatelky, zda byl dodržen požadavek zmíněný v bodech 65 a 66 tohoto stanoviska, aby dumpingové rozpětí odráželo skutečný rozsah dumpingových praktik⁷⁰.

86. Pokud jde konečně o poznámku Tribunálu uvedenou v bodě 89 napadeného rozsudku, podle níž použití metody podobné země může vést k dodatečným obtížím, domnívám se, že žádná skutečnost v čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení ani v cílech, které toto ustanovení sleduje⁷¹, neodůvodňuje, aby bylo toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že omezuje povinnost stanovenou v čl. 2 odst. 11 téhož nařízení zohlednit při zjišťování dumpingového rozpětí veškeré vývozní obchody do Unie dotčeného výrobku, tak jak byl definován v šetření.

87. S ohledem na všechny předcházející úvahy a na základě uvedených důvodů se domnívám, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že se Rada nedopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že vyloučila z výpočtu dumpingového rozpětí vývozní transakce týkající se některých druhů dotčeného výrobku, a tudíž že sporné nařízení neporušuje čl. 2 odst. 11 základního nařízení ani článek 2.4.2 antidumpingové dohody. Proto navrhuji, aby Soudní dvůr prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vyhověl.

D – Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká odmítnutí provést určité úpravy

88. Druhý důvod kasačního opravného prostředku, který se dále dělí na čtyři části, se týká úvah Tribunálu, které je obsažené v bodech 96 až 126 napadeného rozsudku. Vychází z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení, článku 2.4 antidumpingové dohody, zásady řádné správy, jakož i článku 296 SFEU.

68 — V tomto ohledu viz rovněž body 81 až 84 napadeného rozsudku.

69 — V tomto ohledu si na rozdíl od toho, co tvrdila Komise, nemyslím, že je možné vyvodit z okolnosti, že Soudní dvůr v bodě 56 rozsudku ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), převzatém v bodě 72 tohoto stanoviska, použil výrazy „odrážející plně“, že by Soudní dvůr chtěl potvrdit výklad čl. 2 odst. 11 základního nařízení, který by na rozdíl od znění samotného ustanovení umožnil zjistit dumpingové rozpětí, tak, že by byly vyloučeny některé vývozní transakce týkající se dotčeného výrobku.

70 — V takovém kontextu nemůže Tribunál napravit zjištění dumpingových rozpětí způsobem, který je neslučitelný s čl. 2 odst. 11 základního nařízení, tím, že tvrdí o navrhovatelkách, že prohlašují „že při zohlednění veškerých druhů výrobků by vypočítané dumpingové rozpětí bylo podstatným způsobem odlišné od rozpětí definovaného ve sporném nařízení“ (viz bod 83 *in fine* napadeného rozsudku). Mimoto s ohledem na skutečnost, že údaje týkající se výpočtu běžné hodnoty zůstaly důvěrné, prokázat takovou okolnost bylo v projednávaném případě prakticky nemožné (viz body 117 a následující tohoto stanoviska). Právě na základě těchto úvah musí být odmítnut rovněž argument založený na tomto bodě napadeného rozsudku, který vychází z irelevantnosti prvního důvodu, kterou uvedla Komise na jednání.

71 — Viz body 99 a 100, jakož i citovaná judikatura v poznámce pod čarou 79 tohoto stanoviska.

1. K první a druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, které vycházejí z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení a článku 2.4 antidumpingové dohody s ohledem na zamítnutí žádostí o úpravy

89. Navrhovatelky tvrdí, že Tribunál pochybil, když nedospěl k závěru, že orgány porušily čl. 2 odst. 10 základního nařízení a článek 2.4 antidumpingové dohody tím, že zamítly jejich žádosti o úpravy z důvodu rozdílů existujících mezi jejich výrobními náklady a výrobními náklady indického výrobce⁷², a z důvodu rozdílů v účinnosti spotřeby a v produktivitě⁷³.

a) Napadený rozsudek

90. Pokud jde zaprvé o žádost o úpravy z důvodu údajných rozdílů ve výrobních nákladech, navrhovatelky před Tribunálem tvrdily, že prokázaly prostřednictvím analýzy údajů týkajících se indického výrobce, že tento výrobce systematicky stanovoval ceny způsobem, který mu umožňoval plně pokrýt náklady, a že se tudíž veškeré rozdíly v nákladech projeví prostřednictvím cenových rozdílů. Tribunál v napadeném rozsudku tento argument odmítl, když uvedl, že Indie je považována za zemi s tržním hospodářstvím – přičemž tato volba nebyla navrhovatelkami zpochybňována – a že orgány mohly právoplatně usuzovat, že když si indický výrobce na domácím trhu v Indii konkuruje s mnoha dalšími výrobci, nemůže volně stanovovat svoje ceny, ale nutně je musí držet na úrovni cen indického trhu⁷⁴. Tribunál měl rovněž za to, že v projednávaném případě navrhovatelky neprokázaly, že údajné rozdíly ovlivnily srovnatelnost cen⁷⁵.

91. Pokud jde zadruhé o zamítnutí žádostí o úpravy z důvodu rozdílů v účinnosti spotřeby a v produktivitě, Tribunál měl za to, že navrhovatelky neprokázaly, v čem tyto rozdíly ovlivnily srovnatelnost běžné hodnoty a vývozní ceny. Kromě toho podle Tribunálu, jestliže jednak orgány používají metodu podobné země, měly by být zohledněny všechny údaje o této zemi, a nikoli pouze údaje o cenách a nákladech, a jednak čl. 2 odst. 10 základního nařízení nelze použít za účelem zbavení účinku čl. 2 odst. 7 písm. a) téhož nařízení⁷⁶. Tribunál měl rovněž za to, že navrhovatelky neprokázaly nesprávnost závěru Rady, podle něhož byly výrobní procesy v Číně shledány obecně srovnatelnými s výrobními procesy u indických výrobců, a že údajné rozdíly se ukázaly jako velmi malé. Kromě toho podle Tribunálu, jelikož navrhovatelkám nebyl přiznán status podniku působícího v tržním hospodářství, údaje, které se jich týkaly, nemohly být při zjišťování běžné hodnoty zohledněny⁷⁷.

b) Stručné shrnutí argumentace účastníků řízení

92. Navrhovatelky v rámci první části svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že není jasné, jak vzhledem k důkazům, které poskytly, mohly orgány právoplatně vyjít ze zásady, že indický výrobce nemohl zahrnout do ceny vyšší náklady vyplývající ze skutečnosti, že dovážel suroviny a že používal dodatečné výrobní procesy, z jediného důvodu, že si konkuroval s mnoha dalšími výrobci. Navrhovatelky kromě toho poskytly Tribunálu prohlášení potvrzující přímý vliv nákladů na ceny rovněž na unijním trhu, který je také charakteristický existencí hospodářské soutěže.

72 — Navrhovatelky mají konkrétně na mysli vstupní náklady na suroviny a náklady spojené s používáním dodatečných výrobních postupů (vlastní výroba energie) u indického výrobce.

73 — Navrhovatelky se odvolávaly na rozdíly ve spotřebě surovin (v množství, a nikoli v hodnotě), ve spotřebě elektřiny (v množství, a nikoli v hodnotě) a rozdíly v produktivitě práce jejich pracovníků a pracovníků indického výrobce.

74 — Body 103 a 108 napadeného rozsudku.

75 — Bod 116 napadeného rozsudku.

76 — Bod 110 napadeného rozsudku.

77 — Bod 111 napadeného rozsudku a bod 103 sporného nařízení.

93. Navrhovatelky v rámci druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že z čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení nevyplývá, že požadavky spravedlivého srovnání nebo zjištění dumpingového rozpětí by měly být založeny na všech údajích o podobné zemi. Neexistuje žádná výjimka z ustanovení čl. 2 odst. 10 základního nařízení pro případ zemí bez tržního hospodářství. Je tak nesprávné tvrdit, že metoda podobné země by byla zbavena svých účinků, jestliže by bylo dovoleno provést úpravy. Zohlednění úprav spojených s rozdíly v účinnosti a v produktivitě není v rozporu s cílem metody podobné země, neboť nižší spotřeba surovin a elektřiny a výkonnost pracovní síly nemají žádný vztah k cenám a nákladům těchto faktorů ani k tržním silám.

94. Orgány argumentaci navrhovatelek zpochybňují.

c) Posouzení

95. Obě tyto části druhého důvodu kasačního opravného prostředku vznášejí otázku vztahu mezi ustanovením čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, který se týká zjišťování běžné hodnoty v případě dovozů ze zemí bez tržního hospodářství, a ustanovením čl. 2 odst. 10 téhož nařízení, které v rámci povinnosti vykonat spravedlivé srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny stanoví požadavek provést úpravy, pokud je to nezbytné.

96. V tomto ohledu je nutné připomenout, že podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení, nelze-li zjištěnou běžnou hodnotu a vývozní cenu srovnat, provedou se pokaždé náležitě úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny, a tím srovnatelnost cen.

97. V souladu s judikaturou Soudní dvora, jestliže účastník řízení žádá na základě čl. 2 odst. 10 základního nařízení o provedení úprav, které mají učinit běžnou hodnotu a vývozní cenu srovnatelnými za účelem zjištění dumpingového rozpětí, musí tento účastník předložit důkaz, že je jeho žádost opodstatněná. Žádá-li tak výrobce o použití úpravy, v zásadě snížením běžné hodnoty, je tento subjekt povinen uvést a prokázat, že podmínky pro přiznání takové úpravy jsou splněny⁷⁸.

98. Dále pak je třeba rovněž připomenout, že podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení je běžná hodnota v případech dovozů ze země bez tržního hospodářství v zásadě zjišťována na základě výjimky z pravidel stanovených v odstavcích 1 až 6 téhož článku na základě ceny nebo hodnoty vypočtené ve třetí zemi s tržním hospodářstvím.

99. Soudní dvůr uvedl, že cílem tohoto ustanovení je zabránit zohlednění cen a nákladů platných v zemích, které nemají tržní hospodářství, jelikož tyto parametry obvykle nejsou výsledkem působení tržních sil⁷⁹.

100. Pokud jde o vztahy mezi těmito dvěma ustanoveními, je třeba uvést, že nic v základním nařízení nenasvědčuje tomu, že by čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení stanovil obecnou výjimku z požadavku provést úpravy podle čl. 2 odst. 10 téhož nařízení. Avšak v případech, kdy jsou žádosti o úpravy běžné hodnoty předloženy na základě posledně uvedeného ustanovení v šetření, v němž se běžná hodnota zjišťuje pomocí úpravy týkající dovozů ze země bez tržního hospodářství, je podle mého názoru nezbytné, aby byl čl. 2 odst. 10 základního nařízení vykládán ve světle a v kontextu čl. 2 odst. 7 písm. a) téhož nařízení.

78 — Rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 58 a 61, jakož i citovaná judikatura).

79 — Rozsudek ze dne 10. září 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, bod 48 a citovaná judikatura).

101. Pokud tak orgány jako v projednávaném případě zjišťují běžnou hodnotu pomocí metody podobné země, musí v souladu s čl. 2 odst. 10 základního nařízení *obecně* zohlednit formou úprav zjištěné rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny, a tím i jejich srovnatelnost.

102. Z požadavku vykládat čl. 2 odst. 10 základního nařízení ve světle čl. 2 odst. 7 písm. a) téhož nařízení však vyplývá, že kvůli tomu, aby nebylo posledně uvedené ustanovení zbaveno užitečného účinku, nelze v takovém případě po orgánech požadovat, aby provedly úpravy s ohledem na činitele, které obvykle nejsou přímým či nepřímým výsledkem působení tržních sil.

103. Z těchto úvah vyplývá, že subjekt, kterému nebyl přiznán status podniku působícího v podmínkách tržního hospodářství, se podle mého názoru nemůže dovolávat rozdílů, které se týkají činitelů spojených s jeho strukturou nákladů nebo jeho výrobní činností, aby mohl požádat o provedení úprav běžné hodnoty⁸⁰. Je totiž téměř jisté, že jak struktura nákladů, tak výrobní činnost podniku působícího v podmínkách nikoli tržního hospodářství jsou více či méně přímo ovlivněny parametry, které obvykle nejsou výsledkem působení tržních sil.

104. V projednávaném případě, pokud jde zaprvé o žádosti o úpravy z důvodu údajných rozdílů mezi výrobními náklady, je třeba nejprve uvést, že argumenty uváděné navrhovatelkami mají v podstatě za cíl zpochybnit závěry, které Tribunál vyvodil s ohledem na různé poznatky poskytnuté navrhovatelkami v průběhu správního řízení, a sice ohledně analýzy údajů týkajících se indického výrobce, jakož i různých prohlášení týkajících se unijního trhu. To v podstatě vede ke zpochybnění posouzení důkazů, které provedl Tribunál, což nepředstavuje, s výhradou případu zkreslování těchto důkazů, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora⁸¹.

105. Kromě toho navrhovatelky tím, že se dovolávají důkazů poskytnutých Tribunálu, ve skutečnosti nezpochybnily hlavní důvod, o který se Tribunál při odmítnutí jejich výtek opírá, a sice skutečnost, že možnost indického výrobce působícího na konkurenčním trhu volně stanovovat ceny svých výrobků je omezena působením hospodářské soutěže⁸², a nebylo tak potvrzeno, že tento výrobce mohl do svých cen automaticky zahrnout případné vyšší výrobní náklady.

106. Každopádně ve světle úvah provedených v bodech 102 a 103 tohoto stanoviska v případě, jako je projednávaná věc, nemohou být žádosti o provedení úprav předložené takovými podniky, jako jsou navrhovatelky, které se vztahují k údajným rozdílům mezi jejich výrobními náklady a náklady výrobce z podobné země, přijaty. V tomto ohledu podotýkám, že navrhovatelky nezpochybnily závěr obsažený v bodě 103 odůvodnění sporného nařízení, podle něhož, jelikož jim nebyl přiznán status podniku působícího v podmínkách tržního hospodářství, „struktura jejich nákladů [nevycházela] z tržních hodnot, které lze použít jako základ pro úpravy“.

107. Pokud jde zadruhé o žádosti o úpravy z důvodu rozdílů týkajících se účinnosti spotřeby a v produktivitě, domnívám se, že i když produktivita a účinnost spotřeby nepředstavují náklady ve vlastním slova smyslu, jsou výsledkem působení několika činitelů vstupujících do výrobní činnosti, u kterých lze rozumně předpokládat, že jsou přinejmenším nepřímo ovlivněny parametry, které obvykle nejsou výsledkem působení tržních sil.

80 — Tribunál v podstatě použil tuto zásadu v bodě 111 *in fine* napadeného rozsudku.

81 — Mimo jiné viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 64 a 65, jakož i citovaná judikatura).

82 — K zohlednění vlivu hospodářské soutěže na zjišťování cen v rámci analýzy antidumpingu týkající se analýzy založené na metodě podobné země viz rozsudek ze dne 10. září 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, body 57 až 59).

108. Z toho vyplývá, že v situaci, ve které je běžná hodnota zjišťována na základě metody podobné země, podnik, kterému nebyl přiznán status společnosti působící v podmínkách tržního hospodářství, se nemůže dovolávat rozdílů týkajících se produktivity a účinnosti za účelem žádosti o úpravy běžné hodnoty.

109. Z toho vyplývá, že Tribunál nepochybil, když odmítl výtku navrhovatelek týkající se odmítnutí orgánů zohlednit v projednávaném případě dotčené úpravy, a první a druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku tak musí být zamítnuty.

2. Ke třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která se týká informací nezbytných pro podání žádosti o úpravy a nepřiměřeného důkazního břemene

110. Ve třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že porušil čl. 2 odst. 10 základního nařízení, článek 2.4 antidumpingové dohody, jakož i zásadu řádné správy.

111. Navrhovatelky napadají bod 112 napadeného rozsudku, ve kterém Tribunál odmítl jejich výtku vycházející ze skutečnosti, že orgány porušily své povinnosti uvést, jaké informace jsou nezbytné pro podání žádosti o úpravy a neuložit jim nepřiměřené důkazní břemeno.

112. Navrhovatelky tvrdí, že skutečnost zdůrazněná Tribunálem, že mohly pochopit odůvodnění odmítnutí svých žádostí o úpravy, nemá vliv na otázku, zda jim bylo uloženo nepřiměřené důkazní břemeno. Kromě toho orgány považovaly všechny informace týkající se údajů o výrobcích z podobné země za důvěrné a požadovaly po navrhovatelkách, aby prokázaly, že indický výrobce zohlednil údajné rozdíly ve svých cenách. Takové důkazní břemeno, neexistuje-li přístup k údajům o indickém výrobcu, přitom není možno unést.

113. Tato část druhého důvodu kasačního opravného prostředku nastoluje problém uvést do souladu dva požadavky, které se za určitých okolností mohou jevit jako protichůdné. Jde o požadavek zachovat důvěrnost údajů podniků, které se rozhodly s orgány v rámci antidumpingových šetření spolupracovat. Takový požadavek se zdá být mimořádně důležitým v případech použití metody podobné země, ve kterých orgány obecně vycházejí z údajů poskytnutých podniky z podobné země, které v rámci šetření spolupracují. Nezohlednění tohoto požadavku totiž vede k riziku vážného ohrožení možnosti provést taková šetření. Dále pak je však s takovým požadavkem v rozporu požadavek umožnit účastníkům řízení, kteří podávají žádosti o úpravy podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení, disponovat nezbytnými informacemi, aby mohli odůvodnit právní základ svých žádostí⁸³.

114. V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že článek 2.4 antidumpingové dohody upřesňuje, že „[ú]řady oznámí dotyčným stranám, které informace jsou nezbytné k zajištění správného srovnání a nebudou je nerozumně zatěžovat takovými důkazy“.

115. Odvolací orgán OŘS upřesnil ve své zprávě ze dne 28. července 2011 – zmíněné v bodech 7, 40 a 41 tohoto stanoviska – týkající se případu „Evropská společenství – Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny“, že toto ustanovení nařizuje, aby orgány příslušné k provedení šetření oznámily účastníkům řízení, jaké informace mají obsahovat žádosti o úpravy, aby tito účastníci mohli takové žádosti předložit⁸⁴.

83 — Viz body 96 a 97, jakož i judikatura zmiňovaná v poznámce pod čarou 78 tohoto stanoviska.

84 — Bod 489 zprávy odvolacího orgánu nazvané „ES – Spojovací prostředky (Čína)“.

116. V tomto ohledu je nutno konstatovat, že výše uvedené požadavky výslovně stanovené v článku 2.4 antidumpingové dohody nejsou výslovně převzaté ve znění čl. 2 odst. 10 základního nařízení. Domnívám se však, že vyplývají z výkladu tohoto ustanovení učiněného ve světle článku 2.4 antidumpingové dohody a že v každém případě jsou spjaty se zásadou řádné správy zakotvenou v článku 41 listiny základních práv Evropské unie⁸⁵.

117. Na rozdíl od případu běžného antidumpingového šetření přitom v šetření, kde se běžná hodnota početně zjišťuje na základě cen výrobce z podobné země, se údaje týkající se této hodnoty získávají ze třetího zdroje a týkají se odlišné země oproti zemi vyvážejících výrobců, jichž se šetření týká. Tito vyvážející výrobci, jelikož nemají přístup k těmto údajům, mohou těžko disponovat nezbytnými informacemi pro zjištění, o jaké úpravy mohou orgány žádat, aby byly zohledněny případné rozdíly, které ovlivňují srovnatelnost cen vyvážených výrobků a výrobků prodávaných na domácím trhu výrobcem z podobné země.

118. V takovém případě tak musí orgány poskytnout vyvážejícím výrobcům, jichž se šetření týká, dostatečné množství informací, aby jim zajistily možnost žádosti o úpravy podat.

119. V tomto ohledu je třeba uvést, že posouzení otázky, jaké konkrétní údaje musí být *in concreto* sdíleny s uvedenými vyvážejícími výrobci, bude záviset na analýze, kterou bude třeba provést případ od případu vzhledem ke zvláštním okolnostem každého šetření. Dále pak bude příslušet orgánům poskytnout tyto údaje takovým způsobem, který zohlední požadavek zachovat důvěrnost údajů podniků, které souhlasily se spoluprací v dotčeném šetření, zejména případně výrobců z podobné země.

120. V projednávaném případě se přitom jeví, že *všechny* informace týkající se zjišťování běžné hodnoty na základě údajů týkajících se indického výrobce nebyly vyvážejícím výrobcům, jichž se šetření týká, jakožto důvěrné zpřístupněny⁸⁶. V takové situaci, jak uvádějí navrhovatelky, se „prokázání, že údajné rozdíly ovlivnily srovnatelnost cen“⁸⁷, skutečně jeví jako úkol velmi obtížný, ne-li nemožný.

121. Za těchto podmínek se domnívám, že třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku by mělo být vyhověno.

122. Nicméně předem podotýkám, že i kdyby Soudní dvůr na základě předchozích úvah rozhodl, že Tribunál v projednávaném případě porušil čl. 2 odst. 10 základního nařízení tím, že nekonstatoval, že orgány porušily svoji povinnost uvést, jaké informace jsou nezbytné, a neuložit vyvážejícím výrobcům, jichž se šetření týká, nepřiměřené důkazní břemeno, nemůže to mít žádné důsledky na to, že ve sporném nařízení byly zamítnuty žádosti o úpravy, které navrhovatelky předložily. Jak totiž vyplývá z úvah, které jsem učinil v rámci analýzy první a druhé části tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, požadované úpravy nemohly být v žádném případě, z důvodu jejich spojitosti se strukturou nákladů a výrobní činností, předloženy takovými podniky, jako jsou navrhovatelky, kterým nebyl přiznán status společnosti působící v podmínkách tržního hospodářství⁸⁸.

85 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, *Huvis v. Rada* (T-221/05, nezveřejněný, EU:T:2008:258, bod 77).

86 — Viz bod 112 napadeného rozsudku. Tato okolnost nebyla orgány zpochybněna.

87 — Viz bod 116 napadeného rozsudku.

88 — V tomto ohledu je rovněž třeba uvést, že navrhovatelky netvrdily, že jim v důsledku skutečnosti, že neměly přístup k informacím týkajícím se zjišťování běžné hodnoty na základě údajů o indickém výrobcu, bylo zabráněno předložit žádosti týkající se jiných typů úprav.

3. Ke čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení článku 296 SFEU

123. Ve čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že se Tribunál v bodech 120 až 124 napadeného rozsudku dopustil pochybení tím, že dospěl k závěru, že ve sporném nařízení orgány dodržely povinnost uvést odůvodnění, která jim přísluší. Ve svém vyhodnocení stupně přesnosti vyžadovaném pro odůvodnění Tribunál opominul zohlednit kontext, do něhož spadá sporné nařízení, a sice použití metody podobné země a absenci přístupu k údajům týkajícím se indického výrobce. Stejně tak Tribunál dostatečně nezohlednil komunikaci, k níž došlo mezi navrhovatelkami a orgány v průběhu správního řízení, během níž navrhovatelky požádaly orgány o poskytnutí podrobnějších vysvětlení. V tomto kontextu byly orgány povinny dostatečně podrobně upřesnit důvody, na jejichž základě argumenty a důkazy předložené navrhovatelkami nepostačovaly ke splnění důkazního břemene, které jim bylo uloženo.

124. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést svůj přezkum. Tento požadavek musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast⁸⁹.

125. V projednávaném případě, jelikož navrhovatelky vytýkají Tribunálu, že dostatečně nezohlednil komunikaci, k níž došlo v průběhu správního řízení, má tento argument za cíl zpochybnit posouzení důkazů, které Tribunál učinil, což je v řízení o kasačním opravném prostředku nepřípustné, jak jsem uvedl v bodě 104 tohoto stanoviska⁹⁰.

126. Pokud jde o argument vycházející z opomenutí zohlednit použití metody podobné země, je třeba uvést, že z analýzy bodů 41 a 103 odůvodnění sporného nařízení převzatých v bodě 99 napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že Rada tuto okolnost řádně zohlednila v uvedení důvodů, na jejichž základě měla za to, že musí žádosti o úpravy předložené navrhovatelkami zamítnout. Za těchto okolností nemůže být Tribunálu vytýkáno, že z tohoto důvodu nerozhodl o protiprávnosti odůvodnění sporného nařízení. Pokud jde o argument vycházející z absence přístupu k údajům týkajícím se indického výrobce, nemá žádný vliv na povinnost uvést odůvodnění, která orgánům přísluší, a v každém případě nemůže případné rozšířené odůvodnění napravit neposkytnutí přístupu k informacím, které jsou nezbytné pro podání žádostí o úpravy.

127. Z toho podle mého názoru vyplývá, že čtvrtá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být rovněž zamítnuta.

128. Závěrem lze uvést, že z bodů 87 a 121 tohoto stanoviska podle mého názoru vyplývá, že je třeba vyhovět kasačnímu opravnému prostředku, který navrhovatelky podaly ve věci C-376/15 P a zrušit napadený rozsudek.

89 — Viz rozsudek ze dne 10. září 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, body 75 a 76, jakož i citovaná judikatura).

90 — Viz citovaná judikatura v poznámce pod čarou 81 tohoto stanoviska.

VI – K žalobě předložené k Tribunálu

129. Podle článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr Evropské unie v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Domnívám se, že v projednávaném případě tomu tak je.

130. Z úvah provedených v bodech 52 až 87 tohoto stanoviska totiž vyplývá, že Rada porušila čl. 2 odst. 11 základního nařízení a článek 2.4.2 antidumpingové dohody tím, že ve sporném nařízení z výpočtu dumpingového rozpětí vyloučila druhy výrobků vyrobených a vyvezených navrhovatelkami, pro které nebyly k dispozici prodejní ceny výrobce v podobné zemi.

131. Za těchto podmínek se domnívám, že je třeba zrušit sporné nařízení v rozsahu, v němž se týká navrhovatelek.

VII – K nákladům řízení

132. Jestliže Soudní dvůr přijme moje posouzení, stane se Rada účastníkem řízení, který ve věci C-376/15 P neuspěl. Za těchto okolností, jelikož navrhovatelky navrhuji, aby jí Soudní dvůr uložil náhradu nákladů řízení podle čl. 138 odst. 1 a čl. 184 odst. 1, 2 a 4 jednacního řádu, navrhuji, aby Soudní dvůr Radě uložil náhradu nákladů řízení vynaložených navrhovatelkami jak v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-376/15 P a rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady související s touto věcí.

133. Naproti tomu vzhledem k tomu, že kasační opravný prostředek ve věci C-377/15 P musí být odmítnut jako nepřijatelný, je třeba náhradu nákladů řízení souvisejících s touto věcí uložit navrhovatelkám.

VIII – Závěry

134. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek ve věci C-377/15 P se odmítá jako nepřijatelný.
- 2) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 29. dubna 2015, Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener v. Rada (T-558/12 a T-559/12, EU:T:2015:237), se zrušuje.
- 4) Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených společnostmi Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd ve věci C-376/15 P, jakož i v řízení před Tribunálem.
- 5) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení související s věcí C-376/15 P.
- 6) Společnosti Changshu City Standard Parts Factory a Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd ponесou náklady řízení související s věcí C-377/15 P.